2026-26-RE

Causa 2026-26-RE

(Xandri Casino c/ Comú d'Andorra la Vella)

Número de registre 151-2026. Recurs d'empara

Sentència del 13 de juliol del 2026

BOPA núm. 82, del 22 de juliol del 2026

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 24 de març del 2026, per la representació processal del Sr. Carles Xandri Casino, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 29 d'octubre del 2025, dictat per la Secció de Contenciós-Administratiu 5 de la Batllia, i, contra l'aute del 5 de març del 2026, dictat per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a un procés degut i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les decisions impugnades, que retrotregui les actuacions al moment anterior al pronunciament de l'aute de la Batllia, per tal que es dicti una altra resolució respectuosa amb els drets fonamentals vulnerats; subsidiàriament, demana que es retrotregui la causa davant la Sala Administrativa per tal que aquesta dicti una nova resolució;

Vista la Constitució, especialment, els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment, el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 27 d'abril del 2026 que va admetre a tràmit aquesta causa sense efectes suspensius;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 15 de maig del 2026, pel Ministeri Fiscal;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 18 de maig del 2026, per la representació processal del Comú d'Andorra la Vella;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Vist que el magistrat, Sr. Pere Pastor Vilanova, va plantejar la seva inhibició en aquesta causa, la qual va ser acceptada pel Ple del Tribunal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Manel Abril Campoy;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. En el marc d'una demanda contra un expedient disciplinari incoat pel Comú d'Andorra la Vella per la comissió d'una falta molt greu, el 10 de febrer del 2016, la Secció Administrativa de la Batllia va dictar una sentència en què acordava estimar parcialment la demanda del Sr. Carles Xandri Casino i declarar que la resolució comunal que imposava una sanció consistent en el seu trasllat a un altre lloc de treball no era ajustada a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa i que, per tant, era procedent anul·lar-la.

1.2. Una vegada la decisió va esdevenir ferma, la representació processal del Sr. Carles Xandri Casino va presentar una demanda d'execució de la sentència en què sol·licitava que es requerís al Comú d'Andorra la Vella per tal que se li satisfessin les retribucions no percebudes i inherents al lloc de treball des de la data de l'acte administratiu objecte del procediment, és a dir, el 12 de juliol del 2012, i fins al dia que va ocupar de nou el seu lloc de treball, l'1 de març del 2017, quantitats incrementades dels interessos calculats al tipus legal o, subsidiàriament, a comptar de la contesta a la demanda.

1.3. El 7 de maig del 2020, la Secció de Contenciós-Administratiu 5 de la Batllia va dictar un aute en què decidia no donar lloc a la demanda presentada pel recurrent, atès que la quantitat sol·licitada per aquest era líquida, i, per tant, la competència executòria corresponia al saig i no a la Batllia.

1.4. El 16 de setembre del 2020, el Comú d'Andorra la Vella va presentar una demanda contra l'acord d'execució del saig del 14 d'agost del 2020 i va demanar que es deixés sense efecte.

1.5. El 17 de febrer del 2022, la Secció de Contenciós-Administratiu 5 de la Batllia va dictar un aute que decidia estimar aquesta demanda.

1.6. La representació processal del recurrent va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 26 de juliol del 2022, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute que desestimava aquest recurs, no obstant això, declarava que el Tribunal que havia pronunciat la sentència, havia de conèixer de l'incident d'execució, i, per tant, era aquell qui havia de pronunciar-se sobre l'abast de la seva pròpia sentència, i sobre la qüestió d'una hipotètica condemna a la part defenent sobre el pagament d'una quantitat líquida.

1.7. El 7 de setembre del 2022, la representació processal del recurrent va presentar un escrit en què sol·licitava que la Batllia prosseguís amb la tramitació de la demanda d'execució de la sentència dictada el 10 de febrer del 2016. I aquesta petició va ser reiterada, mitjançant un escrit del 9 de juliol del 2024.

1.8. El 29 de maig del 2025, la representació processal del Sr. Carles Xandri Casino va interposar un recurs d'empara contra la inactivitat de la Secció de Contenciós-Administratiu 5 de la Batllia en la causa Execució 5000036/2013, per una presumpta vulneració del dret a un judici de durada raonable, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

1.9. El 9 de setembre del 2025, el Tribunal Constitucional va dictar una sentència mitjançant la qual estimava l'empara contra la inactivitat de la Secció de Contenciós-Administratiu 5 de la Batllia en la causa Execució 5000036/2013 i declarava que s'havia vulnerat el dret del recurrent a un judici de durada raonable, reconegut a l'article 10 de la Constitució (2025-44-RE).

1.10. El 29 d'octubre del 2025, la Secció de Contenciós-Administratiu 5 de la Batllia va dictar un aute que decidia desestimar la demanda incidental d'execució presentada pel Sr. Carles Xandri Casino.

1.11. La representació processal del recurrent va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 5 de març del 2026, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute que desestimava aquest recurs i confirmava la decisió de la Batllia.

1.12. El 24 de març del 2026, la representació processal del Sr. Carles Xandri Casino va interposar un recurs d'empara contra l'aute del 29 d'octubre del 2025, dictat per la Secció de Contenciós-Administratiu 5 de la Batllia, i, contra l'aute del 5 de març del 2026, dictat per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a un procés degut i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació del recurrent

- El recurrent en empara al·lega que l'aute del 29 d'octubre del 2025 de la Batllia, en seu d'execució, va considerar que la condemna no incloïa l'obligació de satisfer cap quantitat, mentre que l'aute del mateix batlle del 7 de maig del 2020, declarava el contrari.

- Entén que si es considera que l'acte administratiu és nul de ple dret, els efectes són *ex tunc* i seria procedent rebre les retribucions no satisfetes. En canvi, si l'acte només és anul·lat, els efectes són *ex nunc* i no s'han d'abonar les retribucions no satisfetes.

- Manifesta que l'aute impugnat no es pronuncia sobre l'objecte de la discussió que és l'abast de la ineficàcia. Però la decisió de no abonar les quantitats fa suposar que descansa en l'anul·labilitat i no en la nul·litat de ple dret. I semblaria que aquesta és també la decisió de la Sala Administrativa quan desestima el recurs d'apel·lació i considera que l'acte es va anul·lar, perquè no es va estimar la petició de nul·litat.

- Si aquesta és la decisió, s'enfronta clarament amb un cas idèntic resolt pel mateix batlle, en el qual també es va anul·lar l'acte administratiu, però es va donar lloc al reemborsament de les retribucions no satisfetes -veg. la causa AD-0040-7/2023.

- L'execució de la sentència ha de garantir la plena efectivitat del dret reconegut a la part recurrent i això inclou el restabliment econòmic. Si no es fa així, l'execució és incompleta i contrària a l'article 10 de la Constitució. A més, resoldre com ho han fet els tribunals ordinaris contravé el principi d'igualtat, ja que és el mateix batlle, aquell que en dos casos similars anul·la un acte administratiu, però en un els efectes són de nul·litat de ple dret i en l'altre no.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les decisions impugnades, que retrotregui les actuacions al moment anterior al pronunciament de l'aute de la Batllia, per tal que es dicti una altra resolució respectuosa amb els drets fonamentals vulnerats; subsidiàriament, demana que es retrotregui la causa davant la Sala Administrativa per tal que aquesta dicti una nova resolució.

2.2. Argumentació de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia

- En primer terme, la Sala Administrativa estableix que per poder acudir al saig cal que existeixi una condemna a un pagament i que la quantitat sigui líquida. Indica que la sentència que es pretén executar estimava en part el recurs. Així, refusava la pretensió de nul·litat, però anul·lava la resolució, sense fer cap consideració sobre el pagament d'una quantitat líquida.

- En canvi, en el supòsit al·legat pel recurrent sí que se sol·licitava l'abonament de les retribucions, de manera que no pot ser un supòsit comparable amb aquest cas.

- Per consegüent, per tal com la sentència no disposava cap condemna relativa al pagament d'una obligació dineària, la Sala Administrativa desestima el recurs d'apel·lació i confirma la decisió de la primera instància.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal demana la desestimació del recurs d'empara. En primer terme, posa en relleu que la decisió de la Sala Administrativa va desestimar la pretensió de nul·litat de ple dret, i que la sentència de la Secció Administrativa del 10 de febrer del 2016, objecte d'execució, no contenia cap més pronunciament que l'anul·lació de l'acte, de manera que, de conformitat amb el principi de congruència, no es podia pronunciar sobre allò que no havia estat objecte de petició.

- En segon terme, respecte de la vulneració del principi d'igualtat, manifesta que en ambdós casos es va declarar l'anul·lació de l'acte administratiu, però en la primera causa -AD-0040-7/2013- sí que s'havia demanat el reintegrament de les diferències retributives, però aquest reintegrament no es fonamentava en el fet que l'acte fos nul de ple dret, sinó que en aquell cas el demandant així ho sol·licitava en el seu *petitum*. Altrament, considera que el recurrent parteix de la tesi errònia que l'anul·lació de la resolució no pot generar la indemnització del perjudici produït.

2.4. Argumentació del Comú d'Andorra la Vella

- Pel que fa a l'argument que la denegació de les retribucions impedeix una execució plena i integral de la sentència del 10 de febrer del 2016, el Comú addueix que el procés no es pot ampliar a pretensions no plantejades en el judici.

- Afegeix que els tribunals han considerat que es tractava d'una anul·lació amb efectes *ex nunc* i no d'una nul·litat de ple dret *ex tunc* i aquesta interpretació és de legalitat ordinària i, per tant, correspon a la jurisdicció ordinària.

- Respecte de l'eventual vulneració del principi d'igualtat, considera que aquesta no es produeix, ja que els supòsits són diferents. En la primera causa, la petició de reemborsament va ser acollida perquè es va plantejar degudament, mentre que en el cas que ara ens ocupa el recurrent no va sol·licitar cap reclamació dineerària en el seu moment.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que denegui l'empara sol·licitada i que confirmi la constitucionalitat de les resolucions impugnades.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic, ni absurd i que no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.2. Els motius de greuge contra l'aute del 29 d'octubre del 2025, dictat per la Secció de Contenciós-Administratiu 5 de la Batllia, confirmat per l'aute del 5 de març del 2025, dictat per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, són dos.

El primer d'ells considera que es vulnera el dret a la jurisdicció, perquè no s'ha portat a terme l'execució plena de la sentència del 10 de febrer del 2016. El recurrent entén que l'aute de la Batllia no es pronuncia sobre si l'acte administratiu és nul de ple dret o anul·lable, però addueix que l'efecte natural i necessari de la reincorporació és el pagament de les retribucions no percebudes.

No hi ha dubte, com indica el recurrent, que la fase d'execució del procés s'ha de caracteritzar per l'assoliment del contingut íntegre dels pronunciaments d'una decisió judicial i que l'obtenció d'una

execució incompleta, parcial o defectuosa pot constituir una infracció del dret a la jurisdicció, establert a l'article 10 de la Constitució.

No obstant això, el dret a la jurisdicció no es veu infringit quan es pretenen executar elements que no es contenen, com a pronunciaments, en la decisió objecte d'execució.

En aquest sentit, l'aute de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del 5 de març del 2026, declara que la decisió judicial que es vol executar va estimar parcialment el recurs de la part agent, de manera que es refusava la pretensió de nul·litat de ple dret, i es va anul·lar l'acte administratiu sense contenir més pronunciaments. La demanda no contenia cap pretensió referent al cobrament de les diferències retributives i, per tant, la decisió del Tribunal de Batlles no va resoldre res al respecte. La Sala Administrativa declara que confirma l'aute de la primera instància perquè no conté cap condemna a càrrec del Comú d'Andorra la Vella, ja que el *petitum* de la demanda no la sol·licitava, i, per tant, aquesta no pot ser objecte d'execució.

Les consideracions anteriors de la Sala Administrativa posen en relleu que no s'ha produït cap infracció del dret a la jurisdicció. Els òrgans jurisdiccionals han refusat, d'una banda, la declaració de nul·litat de ple dret, a la qual la part agent enllaçava el dret a obtenir el pagament de les retribucions dineràries, i, d'altra banda, ha motivat de forma adequada, lògica i raonable, les raons per les quals aquesta condemna no pot formar part de l'execució de la decisió judicial, atès que la mateixa no va ser introduïda a la demanda i el deure de congruència impedeix als tribunals concedir més d'allò que se sol·licita.

3.3. El segon greuge del recurs d'empara es fonamenta en una eventual vulneració del principi d'igualtat. El recurrent al·lega que els autes objecte de l'empara s'enfronten clarament amb un cas idèntic resolt pel mateix batlle, en què també es va anul·lar l'acte administratiu, però es va donar lloc al reemborsament de les retribucions no satisfetes -causa AD-0040-7/2023. Segons el seu parer, resoldre com ho han fet els tribunals ordinaris contravé el principi d'igualtat, ja que és el mateix batlle, aquell que en dos casos similars anul·la un acte administratiu, però en un els efectes són de nul·litat de ple dret i en l'altre no.

Tampoc aquest motiu pot prosperar. En efecte, en ambdós supòsits s'anul·la l'acte administratiu, però en el segon, la Sala Administrativa declara expressament que no ens trobem davant d'un supòsit de nul·litat de ple dret. Tanmateix, sí que existeix una justificació objectiva i raonable que possibilita i explica el fet que el mateix òrgan judicial en el primer cas donés lloc a la percepció de les retribucions salarials i en el segon no.

En efecte, com la jurisdicció ordinària i el Ministeri Fiscal indiquen, en el primer cas es va sol·licitar,

com a pretensió, l'abonament de les retribucions, mentre que en aquest cas actual no existeix cap petició de reemborsament.

Aquesta circumstància justifica el tractament desigual en els dos supòsits, alhora que la interpretació i l'aplicació de les conseqüències de l'anul·lació dels actes administratius constitueixen una tasca pròpia de la jurisdicció ordinària, que no pot ser revisada per aquest Tribunal, excepte en els casos en què es pugui conceptuar com a il·lògica, no raonable o inversemblant. I en el cas que ens ocupa, ja s'ha explicitat les raons per les quals no es pot entendre produïda una vulneració del principi d'igualtat.

3.4. La desestimació del recurs d'empara comporta la imposició de les costes processals a la part recurrent, d'acord amb les disposicions de l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Decisió:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

Ha decidit:

1. Desestimar el recurs d'empara interposat per la representació processal del Sr. Carles Xandri Casino contra l'aute del 29 d'octubre del 2025, dictat per la Secció de Contenciós-Administratiu 5 de la Batllia, i, contra l'aute del 5 de març del 2026, dictat per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

2. Imposar a la part recurrent les costes processals derivades de la desestimació del recurs d'empara.

3. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del recurrent, a la representació processal del Comú d'Andorra la Vella, a la Secció de Contenciós-Administratiu 5 de la Batllia, a la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 13 de juliol del 2026.

Joan Manel Abril Campoy

President

Jean-Yves Caullet

Magistrat

Víctor Torre de Silva López de Letona

Magistrat